

DEN MAGHA PUJA

Pondělí, 04 leden 2010

Ještě před hodinou večer a nádraží Hualamphong v Bangkoku je v úde plno lidí. Mám za sebou dva měsíce pobytu v jihovýchodní Asii, cestu Laosem v rozhrkaných autobusech, dlouhou plavbu po řece Mekong, cestování po turisticky dosud neobjeveném Isaanu a pár týdnů na pláňích jižního Thajska s kamarády Jasonem a Janice, od nás z Dawsonu.

Jason a Janice jsou touto dobou už asi zpátky doma a moje letadlo stejným směrem letí už po půlnoci. No jo, zatím pojedou asi pomalu na letišti... Najednou se ozývá z reproduktoru gong a hned poté thajská hymna "Padající déšť". Mimo jiné - složil ji sám zdejší pan král, který hraje ve volném tónu na saxofon a kterého si tady všichni velice vážně. Tak si stoupám stejně jako místní do pozoru. Vojáci a železníci navíc ještě salutují. Osobní vlaky tady v Thajsku mi připomínají moje trampské vozy v Česku. Mají často zpodřadná a vagóny jsou ze dřeva ale o hodně čistší. Míst k sednutí je málo, ale nakonec nacházím jedno volné, mezi početnou skupinou farmářů kteří jedou do Phitsanuloku. Farmář se sice přátelsky usmívá, ale narozdíl od obyvatel Bangkoku nejsou na cizince zvyklí, tak se žádná konverzace prozatím nekoná. Největší zájem o mě projevil malý kluk z téhož tábora, který se na mě zblízka díval. Rozhoduji se prolomit ledy. Vytáhnu z kapsy kuličku, ukážu na sebe a řeknu "farang". Funguje to spolehlivě. Kluk vyhrkne: "farang, farang!" A všichni se za ním smějí. Farang je totiž slovo, kterým Thajci označují cizince evropského vzhledu a znamenalo to původně Francouz. Nebo spíše hovorově "frantík". Není to tedy zrovna lichotka, ale rozhodně to není ani urážka. Když se kluk uklidní, pokračuji v programu sbližování: "mai farang" (nejsem farang). Kluk mi ale nevěří. "Mai farang, Lao", přešvihnu ho. (Nejsem farang, jsem Laosan.) Kluk chvíli měmýšlí a pak prohlásí s naprostou jistotou "Mai Lao, farang". Najednou jsme všichni kámoši. Dovídám se, že ti lidé přestávají kouřit tabák. V Bangkoku byli na svatbě dcery, ale - ještě jedna dcera na vdávání by se našla. "Mai au, khrup". Na to ovšem odpovídám, že ne, že dává... Jednak mám v Kanadě přítelkyni a druhak - dcera by vám tam zmrzla... Na dle ukazují fotky z Yukonu. Pohled na sněhové hory je otce rodiny vytáhnout flašku rýžové samohonky zvané Lao Khao. Chutná dost drsně, ale statečně se párkrát napiji, abych neurazil. Ještě už jsme skoro na letišti. Přesto se ale s těmi dobrými lidmi nerad loučím. Stojím na nadchodu, který vede z nádraží přes osmiproudovou dálnici na letišti a přemýšlím, co teď. Mám totiž ještě po předpřipravené spoustě času. Nic proti letišti, ale vypadají všechna stejně. Otáčím se tedy a sestupuji po železném schodišti do ulice ve čtvrti Don Muang. V Don Muang nejsou žádné turistické atrakce ani historické památky, proto se o tomhle místě v turistických příručkách nic nedočtete. Jdu tedy jen tak po ulici a zde, pouhých pár minut chvilky od největšího letišti v jihovýchodní Asii nepotkávám jediného faranga. Udivuje mne trochu, že to všechno vypadá, jakoby všichni místní byli jedním směrem. Ale brzy se dovídám proč. Přemichám k velikému buddhistickému chrámu, který obklopuje tisíce lidí. Je totiž první úplněk měsíce v roce a Thajci slaví Den Magha Puja. V ten den se podle legendy před dvoutisíciletími zcela spontánně 1250 osvícených mnichů - arahantů, aby vyslechli z úst samotného Buddha, která položila základy buddhismu. Celý chrám (wat) je obklopen stánky, ve kterých se prodává všechno možné. Kupuji si tedy za dolar jakési smažené salámové kuličky s chili omáčkou, lepkavou rýží a ananas. Arroy mák mák. Moc dobré je to.... Po dobrém jídle vystupuji po schodišti na velkou plošinu, která obklopuje celý wat. Jsou zde snad tisíce lidí, kteří drží v rukou velké bílé květy a ve své tle svištěk pomalu kráčí ve směru hodinových ručiček okolo chrámu. Užasle celé divadlo sleduji, když v tom mě někdo zatahá za nohavici. Je to malinkatá holčička, která po krátkém váhání bere za ruku a kamsi mě táhne. To "kamsi" je roh celé plošiny, kde u zábradlí čeká její rodina. Nikdo se nezdá být překvapen mou přítomností. Všichni se usmívají a zdraví mě sepnatými rukama. U taky "wai", vyfasuju od nich bílou květinu a pak se společně přemicháme ke kroužícímu davu. Holčička mě stále jako by chtěla nemotorného faranga, kterého si adoptovala, přemichá chránit. Takřka obejdeme wat a teprve potom do něj vstoupíme. Květiny dáme do připravených váz a sedáme si na zem v poloze, která připomíná mořskou pannu. To znamená tak, aby chodidla nesměly k velké, pozlacené sošce, thajského Buddha. Té pak vzdáme poctu hlubokým "wai". Je zde nejméně dvacet mnichů v oranžových róbách, kteří chantují. Namō tassa bhāgārahato samma san buddhista.... Celý chant je v prastarém indickém jazyce Páli, kterým mluvil i samotný Buddha. Protože jsou mniši Thajci a thajština je na rozdíl od Páli tonální jazyk, celé to zní spíše jako zpěv a je to moc krásné... A jsme zase v rohu plošiny, kde na mě stále ještě v poklidu čeká můj ruksak s digitální kamerou, iPodem a podobnými hloupostmi. Zde se se mnou celá rodinka loučí a ještě stí. "Laah khoon, khrup. Chork dee". Holčička se za mnou ještě dlouho s úsměvem otáčí. A já dělám to samé. Úsměv nemůžeme ani v klimatizované a zářivkami osvětlené letištní hale. Vždy přece budu zase za rok zpátky... L khoon, Muang Thai. Chork dee... Mikin